

„ТОМБУЛЪ ДЖАМИЯ“ ВЪ ГР. ШУМЕНЪ

Преди много години, когато сме били подъ турско робство, въ село Царевъ-градъ (Шуменско) живѣлъ беденъ турчинъ съ жена си и двамата си сина. По-големиятъ синъ билъ послушенъ и трудолюбивъ, а по-малкиятъ — немиренъ и лошъ. Често баща му се сърдѣлъ и му натяквалъ, че отъ него човѣкъ нѣмало да стане. „По-добре да се махнешъ отъ очитѣ ми, за да не те гледамъ и да се не срамя отъ хората“, — казвалъ той. Омръзнали на сина тия подумки и единъ день той забѣгналъ. Минали се много години. Въ Шуменъ дошълъ новъ управителъ. Той пратилъ да повикатъ бащата на този лошъ синъ отъ село Царевъ-градъ, да го види. Но старецътъ отказалъ да дойде. Сега управителятъ пратилъ да го доведатъ подъ стража. Всички въ кѣщи се изплашили. Стражата подкарала бедния старецъ. Когато той стигналъ въ града, изправилъ се предъ управителя, но нищо не казалъ. Като го видѣлъ, управителятъ се зарадвалъ и го попиталъ:

— Знаешъ ли кой съмъ азъ?

— Да, — отговорилъ турчинътъ — ти синовиятъ управителъ.

— Ами чий синъ съмъ?

— На баща си и на майка си!

— Азъ съмъ твоятъ синъ, на когото ти често казваше, че нѣма да стане човѣкъ. Когато избѣгахъ, азъ отидохъ въ Цариградъ. Тамъ ме взе единъ богаташъ, даде ме да се уча, изучихъ се, и ето сега ме виждашъ управителъ, голѣмецъ. Повикахъ те да те видя, и ти да ме видишъ и да се увѣришъ, че съмъ станалъ човѣкъ.

Поклонилъ глава баща му и рекълъ:—Виждамъ че си станалъ голѣмецъ, но човѣкъ не си станалъ! Ако бѣше станалъ човѣкъ, ти не щѣше да разкарвашъ баща си на стари години да дохожда при тебе, а самъ щѣше да дойдешъ въ село да видишъ мене и майка си. Казалъ това старецътъ и си отишелъ много наскърбенъ.

Разкажалъ се за сторената си грѣшка управителятъ. Видѣлъ, че сгрѣшилъ предъ баща си и предъ Бога. Тежко му било на душата. Съветвалъ се съ ходжитѣ, какво да прави, та да му се прости грѣха. По тѣхенъ съветъ, той построилъ тази прочута джамия, въ която се молялъ постоянно на Бога, за да му прости грѣховетѣ. Л. Николова